

Baranyi Béla

JÁTÉK

- Na jó, tudod mit? Holnap elmegyünk, és megveszszük a biciklit.

- Nem kell bicikli.

- Ne csináld már ezt, fiam! Hónapok óta ezzel nyagatsz, akkor most mi a bajod?

- Akkor se kell bicikli.

- Hát akkor mi kell?

- Semmi.

- Na, fejezd be a hisztit, fiam, tudod, hogy ezt utálok.

- Én meg téged utállak!

- Hogy beszélsz! Nem szégyelled magad?

- Utállak!

- Na, takarodj a szobádba, de gyorsan!

- Utállak! kiáltotta még a kisfiú, és kiszaladt a konyhából. Csend zuhant a helyiségre, csak a hűtő morgott. „Fiam” - akarta mondani az apa, de aztán csak legyintett, és szétteregte maga előtt az újságját. Fél szemmel a gazdasági rovatot vizsgálta, közben hideg levest kanalazgatott.

Mire végzett az evéssel, már tudta, hogy holnap megint gazdagabb lesz. És holnapután valószínűleg még gazdagabb.

Megengedett magának egy elégedett böffentést, majd előhúzta a mobiltelefonját, és tárcsázott. Legalább tíz csengetést kellett kivárnia, míg odaát végre valaki felvette a kagylót. Almos hang szól bele.

- Anna? kérdezte az apa. Mikor hazajöttem, egyedül találtam a fiamat. Tud erre valami magyarázatot adni?

- Tessék? Hogyhogy egyedül...

- Erre várok magyarázatot.

- De uram, azt mondta, ma korán hazajön, és szabad lesz a délutánom!

- Valóban? Nos, hát nem így sikerült.

- De hát...

- Most már mindegy. Mindenesetre ez legközelebb ne forduljon elő. A viszontlátásra.

Az asztalra tette a telefont. Szeme sarkából még látta, hogy villogni kezd a töltésjelző, de nem törődött vele. Előhúzott egy szivart a mellényzsebéből, gondosan kicsomagolta, életre pöfékelte, majd kényelmesen hátradőlt. A csomagolópapírt összehajtogatta, és visszadugta a zsebébe.

Szórakozottan kattintgatta az öngyújtóját. Szép darab volt, még a feleségétől kapta. Miért is hagyta el az aszszony! Mindent megkapott - pénzt, ékszer, házat. Még csak meg sem csalta soha. És mégis... Egyre hallgatógabbá vált, volt, hogy napokig nem szóltak egymáshoz. Majd hirtelen veszekedni kezdett, ordított minden apróságért. Biztosan valami mániája volt... De mikor pszichológust javasolt neki, egyszerűen összecsomagolt, és elment.

A gyereket természetesen nem engedte, hogy elvigye. Elvégre mégsem nőhet fel egy mániással.

- Apa!

Lassan fordította oda a fejét.

- Befejezted a hisztit? - szólta oda kimérten.

- Be, be, igen - hadarta türelmetlenül a gyerek.

- Jó fiú leszel?

- Igen, igen, és apu...

- És nem beszélsz többet csúnyán - jelentette ki az apa, és az újságba mélyedt. A kisfiú kényelmetlenül tomporgott a konyhaajtóban.

- Játsszunk! - bökte ki végül.

Az apa kelletlenül fordult újra felé.

- Látod, mennyi dolgom van, most nem érek rá.

- De apúúú - kérlelte a kisgyerek hosszan elnyújtva az utolsó szótagot.

- Egy egész szoba tele van a játékaiddal, miért nem játszol azokkal?

- Az olyan unalmas nyafogott a kisfiú.

- Unalmas? Más gyerek a negyedének is örülne, te meg itt kényeskedsz nekem. Nem szégyelled magad?

- Te sose játszol velem...

- Na most már elég legyen! - vágott közbe az apa.

Az ember a lelkét kiteszi érted, te meg egy percet nem hagysz nyugton. - Felállt, egyre hangosabban beszélt.

Egyszer a bicikli miatt hisztizel, aztán az se jó, százezrekért veszek neked játékot, te meg csak elrontani tudod őket...

Folytatta volna még, de a fia csendesen sírni kezdett.

- Jól van... Izé, na. - Elhallgatott. Zavartan nézett körül, mintegy segítséget keresve. Aztán összeszedte magát, és tett egy lépést a fia felé. Majd még egyet. Bizonytalanul nyúlt előre, és megérintette a gyerek arcát. Abban a pillanatban, mintha gát szakadt volna át, a halk sírás fültépő bömbölésbe csapott. A gyerek az apa ölbe fúrta az arcát. Az apa kétségbeesetten próbálta csitíogatni.

Sután ölelte át. Próbált valami vidámat, valami megnyugtatót mondani... Elektrosztatikus töltés csapta meg a kezét, ahogy a gyerek műszálás ingéhez ért. Elfintorodott, aztán mégis megpaskolta a fia hátát.

- Jól van, jól van. Ilyen nagy fiú nem sír...

Érezte, ahogy a forró könnyek átitatják a hasánál az inget, a szövet ragacsoson feszült rá a bőrére.

- Na, na, elég már!

Eltolta magától az apró testet. Keményen fogta. A kisfiú felnézett az apja arcára, a megfeszült állkapocsra, a remegő orrcimpákra, a szemekre, melyek nem rá néztek, hanem valahova a távolba meredtek. Visszafojtotta a sírást. Az apa megkönnyebbülten sóhajtott fel.

- Látod, látod, egy hatéves fiú már nem itatja az egerket.

Mosolyogni próbált.

- Igen, apa -- A kisfiú hangja tompán csengett.

- Akkor most menj szépen játszani, jó?

- Igen, apa - mondta a kisfiú. Sarkon fordult és kifelé indult a konyhából. Az apa nem mozdult. Nézte fia egyre távolodó hátát, leesett vállait, nézte, ahogy kicsoszog a konyhából, átmeleg a halion, eléri az emeletre ve-

zető lépcsőt, és lassan, lassan eltűnik a szeme elől. Őn-maga számára is váratlanul kiáltott utána.

- Fiam!

A kisfiú megtorpant. Szemében az öröm apró, alig létező csillanásával fordult meg. Várt.

- Fiam - mondta újra az apa, majd elhallgatott. Szavakat keresett.

- Fiam - kezdte bizonytalanul. Benneszakadt a szó.

A kisfiú továbbindult. Az apa elfordult. Majd hirtelen megpördült, és a fia után kiáltott.

- Ha jó leszel, ma este fennmaradhatsz megnézni a filmet.

Nem érkezett válasz. Az apa visszaült az asztalhoz, újra meggyújtotta a szivarját, és megint széthajtogatta az újságját.

És akkor kialudtak a lámpák a házban. Apró pattanások hallatszottak, ahogy elszakadt néhány túlhevült izzószál. A férfi káromkodva állt föl, a sötétben lesodorta az újságját a földre. Nem törődött vele. Felkattintotta az öngyújtóját, és elindult, hogy gyertyákat keressen. Kétszer is megbotlott, mire sikerült kibotorkálnia a hallba. A gyújtó égetni kezdte az ujjait, eloltotta és a zsebébe sülyesztette. Egy percre gondolkodnia kellett, hová is rakta annak idején a gyertyákat - majd egy éve vette őket -, aztán elindult az alagsorba vezető lépcsőhöz. Hálát adott a sorsnak, amiért oly jó a memóriája - tizennyolc szobát járhatott volna végig, mire megtalálná. Bár talán addigra véget is érne az áramszünet. Elmosolyodott.

Az alagsorba ért. A sötétben rossz helyre nyitott be, de szerencséjére megcsapta az orrát az úszómedencéből áradó klórszag. Visszalépett. A következő ajtó mögött végre megtalálta a gyertyákat. Visszament a konyhába.

- Fiam! -- kiáltotta. Meggyújtott néhány gyertyát, narancsszínű fény szakított a sötétbe.

- Fiam! - kiáltotta ismét. „Elaludt volna a gyerek?”

- Apu, apu, nincs lámpa! tompán, megszűrve érkezett a hang.

- Tudom, fiam. Gyere le, szereztem gyertyát! kiáltotta az apa a plafonnak.

- Hu, de jó!

Trappolás hallatszott. Az apa megcsóválta a fejét.

- Apa!

- Na végre! - A férfi lustán fordult a hang felé. - Már azt hittem, elaludtál.

Elhallgatott. Próbálta belefúrni tekintetét a sötétbe.

- Fiam, ott vagy?

Halkan sercegetek körülötte a gyertyák.

- Ugye most nem tudsz újságot olvasni, apa?

A férfi a hang felé lépett. Megtorpant. Semmit sem látott.

- Fiam, hagyd már a hülyeségeidet, és gyere ide!

- Nem tudsz újságot olvasni.

- Nem, nem, igaz van, valóban nem tudok újságot olvasni hadarta türelmetlenül a férfi. - És most lennél szíves végre idejönni?

- És tévét nézni sem tudsz.

A kisfiú belépett a fénykörbe. Az apa felsóhajtott.

- Na végre...

- Játsszunk! - szakította félbe a kisfiú, és az apja felé emelte a karját.

- Na, ne bolondozz már... - az apának bizonytalanul csengett a hangja.

- Játsszani fogunk.

A férfi akkor látta meg a pisztolyt. Apró, 22-es kaliberű fegyver volt, olyan egyszerű, hogy egy gyerek is tudta volna használni. Hidegen csillogott az apró kezekben.

- Játsszani fogunk.

Csak két lépésre állt tőle a gyerek, szinte karnyújtásnyi távolságra. Csak fel kell emelnie a kezét, és vége ennek az ostobaságnak, mert nem több ez, mint ostobaság, gyerekes csínytevés - mi egyéb lenne képes egy ilyen kicsi gyerek.

Nem mozdult. Nézte a puha gyermekarcot, a valami rajzfilmből ellesett vérfagyasztó mosolyt, a huncut szemeket...

- Az egy nagyon komoly fegyver, fiam.

A kis ember bólintott.

- Fejvadász-pisztoly. Egy dinoszauruszt leterít.

- Add ide, légy szíves! - Az apa tétován nyújtotta a kezét.

- Hohó, lassan a testtel, rézbőrű!

- Fiam, az egy igazi fegyver, azzal nem szabad viccelni. - Az apa érezte, hogy szavai leperegnek a fiáról.

Megakadt egy pillanatra, de aztán mégis folytatta. Jobb nem jutott eszébe.

- Nem szabad hozzányúlni, nagyon veszélyes. És egyáltalán nem gyerek kezébe való dolog, úgyhogy add ide gyorsan.

A kisfiú gúnyosan mosolygott.

- Nem rázol át, rézbőrű.

- Leszel szíves nem rézbőrűzni, és abba hagyni ezt a hülyeséget! Végre megint keményen pattogott a hangja. Előrelépett.

- Megállj! - kiáltotta a kisfiú, és célzásra emelte a fegyvert. És az apa megtorpant. „Te jó ég, bármikor elszülhet.”

- Ha még egyszer próbálkozol, keresztüllőlek, mint egy kutyát. „Istenem, iszonyúan érzékeny a ravasz.”

- És most menj!

Hideg izzadságcsepp mászott végig a férfi homlokán.

- Fiam - megremegett a hangja. - Fiam... - egyre szaporábban vette a levegőt; képtelen volt folytatni.

- Tedd le azt az átkozott pisztolyt! - Keménynek hitte a hangját, pedig könyörgött. És a kisfiú csak mosolygott.

- Tízíg fogok számolni - mondta. Aztán számolni kezdett. És az apa szíve önkéntelenül a múltó másodpercek ütemére kezdett dobogni. Nyolcig bírta.

- Ezért még számolunk! remegett a hangja a tehetetlen dühtől. Hátrálni kezdett a konyha tulsó végén lévő ajtó felé.

- Ezért még számolunk.

Kifordult a konyhából.

Kifordult a konyhából és szembe csapta a sötétség. Megállt. Most merre tovább? Előtte a feketeség... ami már nem is olyan fekete, homályosan kezdtek előtte kibontakozni a bútorok közvonalai, ahogy szokta a szeme sötétséget. Tudott már tájékozódni: ott az emeleti lépcsősor, ott a bejárathoz vezető folyosó, amarra a könyvtár, és ott, ott mögötte - ott van a konyhaajtó na-

rancsszínű négyszöge, és azon túl valahol a fia, aki még olyan kicsi és olyan butácska, és... és még a végén el-sül a kezében az az istenverte fegyver.

El kell venni tőle! El kell venni, de úgy, hogy egyikükben se tegyen kárt. Talán mögé kerülhetne, és lefoghatná; persze csak óvatosan. Itt mindjárt a konyhaajtónál el lehetne kapni, amikor kijön. Csak halkan az ajtó mellé kell simulni, várni, és aztán egy gyors mozdulat...

Az ajtó mellé állt, de nem simult a falhoz. Méltóságán alulinak érezte, hogy prédára váró vad módjára álljon lesben. Hiszen még a nyakkendőjét sem vette le... Nem kell túlbonyolítani a dolgokat, mint egy ócska akciófilmben. Csak szépen ideáll az ajtóhoz, és egy karnyújtással elkapja.

- Lesel rám, rézbőrű?!

A férfi megdermedt.

- Azt hiszed, ilyen könnyen túljársz az eszemen?

Nem mert megfordulni. Csak állt, és érezte, ahogy húsába vágnak a gyermek szavai, mélybe hatolnak, szétszaggatják... Vesztett. Várta a golyót.

Szinte már kéjesen bizsergett a lapockája ott, ahol majd bele fog fúródni az apró fémmag, szinte már látta magát a földre zuhanni, széttépett ereiből spriccelő vérben fetrengeni. Milyen érzés lesz? Még egy pillanat... Most. Most kell jönnie. És akkor ugrott.

Hatalmas ugrással vetette oldalra magát. Esés közben elsodorta a dohányzóasztalt, éles pendülésel tört darabokra az üvegborítás, nem törődött a fájdalommal, talpra gördült, és a könyvtár felé iramodott. Mögötte csattanások... Miféle csattanások? Tovább rohant.

Az alagsorban volt. Vakon tapogatózott végig a folyosón, benyitott az ajtón, halkan csukta be maga mögött, majd a falnak vetette a hátát. Elerőtlenedtek a lábai. Lekuporodott. Csend volt.

Hallgatózott, de odakinn semmi sem mozdult. Felkattintotta az öngyújtóját, a szerszámoskamrába tévedt be. Rémlott neki, hogy kell itt valahol lennie egy zseblámpának; felállt, és kutatni kezdett a polcokon. Hamar megtalálta, hála a jó memóriájának. Mert a memóriája mindig is nagyon jó volt, annak köszönheti, hogy ott tart, ahol tart. „Bankkirály” - néhány barátja és irigyei csak így emlegették. Mit keres a pincében?

Szégnyeközve lépett el a polcoktól. Csak rohangál itt, mint egy őrült, ahelyett, hogy megoldást keresne erre a kínos helyzetre. Mert a helyzet nagyon kínos, ez tagadhatatlan. Odafenn egy hatéves kölyök futkározik csőre töltött pisztollyal, ő meg itt gubbaszt. Hát ez így nem lehet tovább. Döntött: felmegy, és egyszerűen elveszi tőle. Az apjára hallgatnia kell.

Kihúzta magát. Megigazította a nyakkendőjét, határozott mozdulattal lenyomta a kilincset, és kilépett a folyósóra. Elindult, de azon kapta magát, hogy lábujjhegyen lopakodik a lépcső felé. Dühösen a padlóhoz csapta a talpát. Elégedetten haladt tovább a sötétben nem látta a tükröt a folyosó végén, és benne magát, ahogy ritmustalan díszlépésben menetel.

- Ide gyere, fiam! - filmekből ellesett parancsnoki hang tört fel a torkából. De nem jött a választ. Az apa tanácstalanul állt.

- Azt mondtam, ide gyere! - határozottnak hitte a hangját. - Ide gyere, ide gyere, mit mondtam!? - fröcsö-

gött a nyála. - Egy hétig nem nézheted a tévét, és leszed az új biciklidet, és játszani sem mehetsz, a szobában fogsz kuksolni egész nap...

- Hiába könyörögsz.

Ahang irányába kapta a fejét, de az gonoszul visszhangot vetett, körbecikázott, majd elhalt. Csend. Hosszú pillanatok teltek el. Az apa magányosan állt a hall közepén, érezte, ahogy a sötétség körbezárja, és minden pontjából lecsapni készül rá. Menekülni akart, de nem volt hová. Aztán már csak mozdulni akart. Nem volt miért. Becsukta a szemét. Sírni készült.

Nem tudta, hogy került a bejárati ajtóhoz. Az ösztönei hajtották, vagy már korábban készült erre az eshetőségre? Mindegy - valahogy kijött a hallból.

A kilincsré fonta a kezét, és erősen megszorította a hideg fémet. Megkönnyebbülten sóhajtott fel, aztán lenyomta. Semmi sem történt. Egy percig értetlenül bámulta az ajtót, majd észbekapott, és előhalásztta a zsebéből a kulcsot. Remegő kézzel próbálta a zárba illeszteni, kétszer is elvétette, mire sikerült. Aztán türelmetlenül rántott egyet rajta.

Nem merte kihúzni a csonkot a zárból. Tolta, egyre csak tolta beljebb, hogy az ujjai belefehéredtek, majd a vállával is nekifeszült a vasalt tölgyfának, végül őrvjögve ütni kezdte. Tompa puffanások feleltek rá. Leejtette a kezét. A kulcsok a földre estek. Nevetett.

És csak nevetett, és nevetett, ahogy a torkán kifért. Rácsok az ablakon „Hess innen betörök, a cég húszéves garanciát vállal”, elegáns villa a város határában.... „A nyugalom kis szigete zajos világunkban.”; „karvas-tagságú ajtó - Higgye el, egy buldózerrel sem lehet át-törni.” Szórakozottan nyúlt még az ajtó melletti telefon mellé. Természetesen süket volt. Miért is lenne másképp. A telefonnak nincs ugyan köze az áramszolgáltatáshoz, de miért is lenne másképp.

Negyven év eredményei váltak semmivé a sötétben egyetlen pillanat alatt. Pénzéből börtönt épített, magjából hóhért nemzett. Sorra foszlottak szét előtte egy felesleges lét felesleges kellékei, s nem maradt utánuk más, csak egy mozdulni képtelen nevetés.

De mi ez? Léptek nesze? Hát bújjunk csak el ide a gardróboszobába. Tartsuk vissza csak a játék kedvéért a lélegzetünket az elegáns öltönyök között! Simuljunk be a sarokba csak a simulás kedvéért, esetleg borítsunk a fejünkre egy zakót! A léptek elhaltak, előjöhettek.

A férfi végigcsúszott a folyosón, és belesett a hallba. A szeme egészen jól megszokta már a sötétséget. Legálábbis elég jól ahhoz, hogy a feldőlt kanapé mögött egy emberi alakot sejtthessen. Vagy mégis ott senki? Újra belesett. Szinte pattanásig feszítette a szemgolyóit, úgy próbált felderíteni minden homályos zugot, hogy aztán zavart képzelete mozgó árnyakkal tölthesse meg valamennyit. Hiába mondogatta magának, hogy mindez már úgysem számít semmit, hogy lépjen a lépés pusztá okáért, és aztán jöjjön, aminek jönnie kell.

Végül alkut kötött magával. Térdre ereszkedett, és amennyire pocakjától tellett, halkan bemászott a hallba egy pohárszekrény mögé. Körülkémlelt, mintha valami elsuhant volna a könyvtár felé. Jól látta vajon, jól látta? Ha igen, akkor szabad az út a lépcső felé, fel az emeletre. De ha nem... Megrázta a fejét. Menni kell.

A fal mellé hasalt, és centiről centire húzni kezdte magát előre. Az első méter: csend van, lélegzetét visszafojtja, és magában imádkozik, nehogy az övcsatja a padlóhoz verődjön. A táv felénél mozgást hall, és olyan erősen préseli testét a falhoz, hogy kiszakad az inge. Minden izmát megfeszítve kúszik tovább, már nincs sok hátra, de izületeinek pattogása és lélegzetvételei mennydörgésként visszahangzanak fülében, érzi, hogy valaki már áll felette, és gúnyosan mosolyog az izzadságban csúszó testen... A földre szegezi tekintetét, és igyekszik a következő centiméteren kívül mindent kizárni tudatából. Már rég elfelejtette, miért mászik, amikor megérintette a lépcső legalsó fokát.

Felosont az első emeletre. Nekidőlt a falnak, és próbálta kifújni magát. Odalent valaki üvegcserepekre tiport. Felkapta a fejét. Megint üvegcsörömpölés hallatszott. És a férfi elvigyorodott.

A kisfiú élvezte, ahogy a talpa alatt szétroppannak az üvegszilánkok. Ilyen rendtelenség sem volt még soha a házban! Úgy döntött, élvezi, amíg lehet. Felugrott egy fotelba, és löllésbe vágta magát. Célba vette a kínai padlóvázát, elképzelte, ahogy darabokra törik, majd elégedetten leeresztette a fegyvert. Harciasan övébe tűzte a pisztolyt, küzdőállásba helyezkedett, és egy láthatatlan ellenfelet püfölve beugrándozott a könyvtárszobába. Illetve mit könyvtárszobába -főhadiszállássá minősült az már régen. Az olvasóasztal! bunker volt, előtte könyvekből rakott barrikád állt. Esetleg várfal, attól függően, építőjének milyen kedve volt.

Nem volt egyedül. Sötét volt, a kisfiú kicsi volt, de nem félt. Mesés lények egész hadával vette körül magát, s oly otthonosan mozgott köztük, ahogyan csak egy gyerek képes. Kedve szerint parancsolhatott nekik, és tudta, nem kell attól tartania, hogy meseszörnyei fölé nőnek, és megrémítik - úgy ahogy elalvás előtt szokták. Vele volt az apja. Az apja, aki meg tudja védeni az igazi szörnyektől.

A férfi sorra járta az emeleti szobákat. Nem tudta még, mit keres, de nem akart egy helyben maradni. Hosszasan bizonygatta magának, hogy könnyebben kitalál valamit, ha közben járkálhat. Mindenesetre élvezte, hogy nyugodtan benyithat egy ajtón. A gyerek lent volt.

A kisfiú elunta magát, úgy döntött, új játék után néz. Lerombolta a könyvekből rakott falat, és ezzel az erődöt elfoglaltnak tekintette. Megint magányos vadász akart lenni.

Az apa egy pokrócot tartott a kezében, és azt számítgatta, honnan tudná a fiára dobni, és aztán lefogni. Tartott tőle, hogy elsül közben a fegyver, de jobb ötlete nem volt. A lépcső felé indult.

A kisfiú szeretett kötelet mászni. Alig fél éve, hogy megtanulta, de azóta egyetlen alkalmat sem hagyott ki, hogy gyakorolja. Megragadta a kötelet és húzni kezdte magát.

Az apa a lépcső mellé kuporodott, és várt. Úgy helyezkedett, hogy a korlát eltakarja, szétterítette a pokrócot, és fület. Mintha zörgést hallott volna. Megrázta a fejét, és a lépcsőre szegezte a tekintetét.

- Megvagy!

A férfi azonnal felfogta, hogy a háta mögül jön a hang. Nem tévovázott, oldalra vetette magát, és eldobta

a pokrócot. Egy gyors pördülés után talpra ugrott, cikázva végigrohant a folyosón. Találomra benyitott egy ajtón, az emeleti ebédlőbe jutott. Ahogy átrohant rajta, szeme az étellift nyitott ajtajára tévedt. Sohasem használták.

Körberohanta az egész emeletet, mire le tudta rázni a gyereket. Végül az ebédlőben állt meg, mert annak négy kijárata is volt, így könnyen el lehetett onnan menekülni.

Nem sikerült a terve. Ráadásul be kellett ismernie, hogy egy hajszálon múlt az élete - hogyan is feledkezhetett meg az ételliftről? Pedig még hallotta is a zörgést, amikor a gyerek felfelé mászott. Aztán rájött, felesleges emésztienie magát. A gyerek mást se csinál egész nap, mint bújócskázik a nevelőnővel, hát csak természetes, hogy ki tudja őt cselezni. Ha győzni akar, sokkal körültekintőbbnek kell lennie. Mindenekelőtt gondolnia kell arra, merre menekülhet, ha a következő terve is balul üt ki. Az ételliftre pillantott, de aztán elvetette az ötletet. Az neki túl szűk. „Nem egyenlő feltételekkel játszunk.”

Továbbra is jó ötletnek tűnt viszont, hogy hátulról pokrócot dobjon a gyerek fejére. Ha egyszer sikerül elkapnia, győzött. Az erő az ő oldalán áll. Persze most jobban meg kell gondolnia, hol áll lesben. Semmiképpen sem kerülhetnek még egyszer a hátába. Vesse a hátát a falnak? Nem jó - könnyen beszorulhat, és akkor nincs tovább. Vagy maradjon nyílt helyen? Akkor viszont őt lephetik meg. Ha legalább bezárkózhatna valahová! De a felesége annak idején az összes kulcsot számúzta a házból, félt, hogy a gyerek magára zárja az ajtót.

„Se nyílt hely, se zárt, se nyílt, se zárt...” ismételtette magában, és egyre idegesebb lett, ahogy a monoton mondat ütemére lépkedett. Már-már kiáltott dühében, de józanabbik énje visszafogta. A hang a nyomára vezetett volna a gyereket.

Elkeseredetten vizsgálta tovább az első szintet, próbálta felidézni a legrejtettebb zugokat is, de hiába. Addig is kereste a kifogásokat mindenhol, hogy végül rá kellett döbbsennie - nincs biztos hely. Nincs optimális útvonal, nincsenek valószínűségeik, csak egy végzetes játék van tele bizonytalansággal. Kockáztatni kell. A férfi megborzongott.

Remegő kézzel tekerte össze a pokrócot, és közben önkéntelenül is azt számítgatta még mindig, hova lenne a legcélszerűbb állnia. Végül egy aprócska, szinte jelentéktelen érv küldte a társalgóba. Egy perc múlva már maga sem emlékezett rá, hogy mi volt az.

Újra lesben állt. Szemét az ajtóra szegezte, hátát ügyekezett egy fotel mögé rejteni egy másik elöl, bár tudta, hogy a harmadikból a teljes teste látszik. Egy a háromhoz esélye volt rá, hogy meghal. Világéletében utált játszani, sokkolta a tudat, hogy az események kicsúsznak az ellenőrzése alól, s a döntés a megfoghatatlan szerencse kezébe kerül. Sohasem értette, mit lehet ezen szeretni, s talán pont ezért sohasem nyert. Tudta, érezte ő most is, hogy nem a jó ajtót választotta, de nem tehetett semmit. Így aztán szeme sarkából folyamatosan a másik ajtót kémlelte.

Teltek a percek, de az idő múlását csak az arcán végigcsorgó izzadságcseppek sebességétől tudta érzékelni. Úgy számolta, percenként kell kitörölnie szeméből a sós vizet, mégis, mozdulatai közben mintha egy-egy örökké-

valóság telt volna el. Pillanatonként váltak ki vibráló alakok a homályból, mindig a harmadik ajtó felől. A férfi mindegyik érkezéére felkapta a fejét, remegve nézte, és mindannyiszor görcsösen igyekezett felidézni azt, amit az emberi test mozgásáról tudott - nem lebeghet, nem úszhat a levegőben, zajt csap hogy végül meggyőzze magát, megint csak a képzelet játszik vele. Mégsem tudta elfordítani róluk a tekintetét.

Hirtelen enyhe fuvallat érte, zajt hallott, talpra ugrott. És egyszer csak előtte állt egy kis alak, csak a körvonalai látszottak a hátát érő holdfényben, de a kezében gonoszul csillogott valami.

A férfi gondolkodás nélkül cselekedett, hiszen lelke melyen végig erre készült. Eldobta a pokrócot, és a harmadik ajtó felé vetette magát. Esés után oldalra perdült, hogy védje magát a golyók elől, majd rohanni kezdett. Már ösztönösen fordult a helyes irányba, nem juthatott zsákutcába. Aztán elérte a lépcsőházat, ahonnan mind egy volt, hogy fel vagy le rohan tovább, de egy pillanatra sem habozott. Maga sem tudta, miért visolyog annyira a lefelé vivő lépcsősortól.

A harmadik szintre ért. Gyorsan körbevizslatott, Amintha elfelejtette volna, hogy úgy ismeri a házat, mint a tenyerét. Aztán megállt. Tétován nyúlt, hogy megtörölje arcát, de félútról visszahullott a keze. Újra látta magát, ahogy néhány másodperccel ezelőtt lesben áll, koncentrálna, ahogy csak tud, figyelni az ajtót... és akkor belépillant, hogy a gyerek pontosan azon az ajtón jött be, amelyiknél várta. Csak egy pillanatra fordította el ró-

la a szemét. Csak egy pillanatra. Elmosolyodott. „Hát én még a megnyert játszmát is képes vagyok elveszíteni.”

Szűk folyosón állt. Itt, a legfelső szinten már nyoma sem volt a földszinti tágasságának, sem az első emeleti pompának. Három kis szobáskából állt az egész. Ez volt az ő birodalma. Itt tartotta mindenét. A fegyvereket is.

Belépett a dolgozószobába. Hatalmas rendetlenség fogadta: a székek feldöntve, a könyvek egy halomba hordva heverték a padlón. Az íróasztalhoz lépett, nyitva voltak a fiókjai. Lehetetlen, hogy ő hagyta volna így.

És mégis, a 22-esnek hűlt helye, csak a régi 38-as maradt a fiók fenekén. Kellemesen simult a kezébe a fegyver agya. Nagyon régen nem használta már, mióta megvette a másik pisztolyt, nem is látta. Túlságosan félrehordott.

Nem mozdult. Nem volt már hová mennie. Csak álldogált a szobájában, és szórakozottan lóbálta a fegyvert. Jó volt éreznie, hogy valami húzza lefelé a karját, valamit tarthat a kezében.

Szép volt az éjszaka. Egyetlen felhőfoszlány sem takarta az eget, fénylettek a csillagok. Rájött, hogy először néz ki az ablakon, mióta hazaért.

Megpördült, és lőtt. Már csak a dörrenés visszhangjai tépték a fülét, mire felfogta, hogy zajt hall a háta mögül, már csak a füle csengésén keresztül hatolt el a tudatáig, hogy a gyerek talált rá végre és végleg. És csak az azt követő csendben értette meg, hogy lőtt.

Az apró 22-es pisztoly a lábai elé hullott.

Felvette.

Nem volt megtöltve.

Haraszi Márta

ÖRÖKÖLTEM EGY TÖLGYFÁT

ma jól emlékszem
néhány tegnapi
gondolatokra
holnap mind a mai
mind a tegnapi
gondolataim
közül emlékezni
fogok néhányra
de ugyan már minek
manipulálni
ki hinne most már
nekem túl sokan
vetkőztek le ahhoz
hogy érdekeljen
meztelenséged

LOPOTT ZÚZÓDÁS

Ha már egyszer elkezdted
megengedhetnéd néha
hogy sajátomnak higgyem
megtagadásod édességét

Úgyis arcátlansággal
vagyok minduntalan
elfoglalva aztán meg
ennyi rámtámadó kérdőjel
kényszerű hangulatot terem

És képes leszek elfelejteni
mindez csak olcsó bosszúm
hallgatólagos szitkaidért